

Рекъль Богъ: „да бждѣтъ свѣтила посрѣдѣ небеснѣ-тѣ твердь; да освѣщавать и да сырѣвать земь-тѣ, да отдѣлявать день отъ ночь и да показывать времена-та, дни-тѣ и години-тѣ!“ и изгрѣяло сѣлице, свѣтило дневно, а ночью заблещали мѣсячина и безброино множество звѣзды. И станѣло вечеръ, и станѣло утро—день четвертый.

Още нѣмало на земь-тѣ ни едно живо существо, което да ся радва на прѣкрасны-тѣ Божіи творенія: тогава рекъль Богъ: „Да ся напълни вода-та съ рыбы, а воздуха-тѣ съ птицы, кои да летѣтъ подъ небеснѣ-тѣ твердь!“—и вода-та ся напълнила съ всякавы рыбы, голѣмы и малки, а птицы-тѣ полетѣли по воздуха. Богъ ги благословилъ, рекши: „Плодете ся и можете ся, напълнявайте воды-тѣ, а птицы-тѣ да ся множатъ на земь-тѣ!“ И станѣло вечеръ, и станѣло утро—день пятый.

Рекъль Богъ: „Да бждѣтъ на земь-тѣ животны!“—и всякакъвъ добытъкъ, гады и звѣри ся явили на земь-тѣ. На высоки-тѣ планины, въ дълбоки-тѣ долины—навсѣдъ ся явилъ животъ и радость. Тогава Богъ рекъль: „Да створимъ чело-вѣка по образу нашему и по подобію, и той да владѣе на рыбы-тѣ морскы, на птицы-тѣ небесны и на всички-тѣ твари, които живѣтъ на земь-тѣ“—и сотворилъ Богъ чело-вѣка. И станѣло вечеръ, и станѣло утро—день шестый.

И така Богъ создалъ тоя міръ изъ ничто, само со всемо-гуще-то Си слово.

ГЛАВА II.

СЪТВОРЕНІЕ ЧЕЛОВѢКА.

Кога небо-то и земя-та со всички-тѣ имъ украшенія были натѣклены, Богъ взелъ прѣстъ отъ земь-тѣ, направилъ отъ неѣ чело-вѣка, оживилъ го съ Своя Духъ, далъ му душъ безсмъртнѣ и нарекълъ го Адамъ. Богъ вовелъ созданыя